

L'altre Manolo García

A més dels dos concerts que obriran –demà i dissabte– el Festival Porta Ferrada a Sant Feliu, l'artista exhibeix el vessant pictòric i escultòric al monestir guixolenc fins al 3 d'agost

“Sempre deia que sóc un pintor aficionat, ‘amateur’, però s’ha acabat: sóc pintor”

La gran vocació de Manolo García [<http://www.manolo-garcia.com>], a banda de la més íntima de viure el moment i gaudir-ne i la coneguda d'emplenar els llocs on actua, és anar fent el mateix amb els llenços que pinta. És potser la seva veritable vocació, menys coneguda, però resseguida pels fans sobretot des que va emprendre la carrera en solitari, ja fa dues dècades, des de la coberta d'aquell Arena en los bolsillos del 1998, després del final d'El Último de la Fila, i obres que han acompanyat embalatges d'altres treballs. Les mostres pictòriques obertes al públic de la seva obra no són freqüents, però a Sant Feliu de Guíxols, on divendres i dissabte obre el Festival de la Porta Ferrada [<http://www.festivalportaferrada.cat>], li han ofert el caramel d'exhibir l'art total, que a més de la veu i les composicions de la seva gira acústica acompanya amb una exposició de 24 pintures –a l'oli i acríliques–, 35 dibuixos amb llapis i diverses escultures recents que ha confeccionat amb base de fusta i elements metàl·lics. L'ha titulada Poetas desafectos, excéntricos remeros i es podrà visitar fins al 3 d'agost a la quarta planta del monestir guixolenc.

Compartirà edifici amb la mostra de l'Espai Carmen Thyssen i obres de Picasso, Sorolla i altres genis. No hi és aliè, però defensava que –orgull a banda– ha acceptat amb sorpresa la invitació avinent de completar el seu pas per Sant Feliu. És, en certa manera, una iniciativa enriquidora i similar a la mostra de fotografies i dibuixos de la cantant Patti Smith –que enguany retorna al festival–, també al monestir, l'any 2010.

Malgrat tot, García –que va fer estudis d'arts aplicades a l'escola Llotja de Barcelona– reivindica la seva faceta pictòrica: “Sempre deia que sóc un pintor aficionat, amateur, però s’ha acabat; un dia em vaig aixecar i vaig pensar que he pintant tota la vida, tinc uns estudis i estimo moltíssim la pintura, que és una passió per a mi. Tinc un ofici, una tècnica; prou de tanta humilitat: sóc pintor.”

Entre les obres en exposició, l'artista explicava que n'hi ha algunes del 2014 i el 2015, però que la majoria –de la mateixa manera que el conjunt d'escultures, totes d'enguany– són recents. Confessava que algun dels quadres l'ha rematat els darrers dies, i també que potser hauria cobert l'expedient amb menys obres, però que és generós, igual que mira d'optimitzar els minuts dels CD amb el màxim de temes. I que el públic triï i gaudeixi.

Com a pintor, es definia fidel al seu estil pròxim: “Em considero informalista-pop; m’ho he inventat, però m’agrada. I surrealista tardà, eclèctic, abstracte i colorista.” A excepció dels dibuixos, el seu refugi per matar el cuc pictòric quan és de gira i no té l'estudi, els pinzells i les pintures a l'abast: “És molt fàcil: un llapis, una goma i una llibreta de la papereria, o un full de l'hotel per rebaixar nervis.” Entre els 33 concerts de la darrera gira va confeccionar 35 dibuixos.

Encara hi ha entrades

García va inaugurar la mostra ahir al vespre mentre descansa la veu per als dos concerts en la recta final de la

seva gira acústica a Sant Feliu, dissabte –amb entrades exhaurides fa mesos– i la segona data que va acceptar demà, divendres (22.30, a l'Espai Port ganxó), amb els darrers tiquets encara a la venda.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 11-07-2019, Pàgina 38

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1634264-l-altre-manolo-garcia.html>